

Ταυτότητες, κοινωνικό γίνεσθαι και κλινική πράξη

Οι τρόποι που ορίζονται οι ταυτότητες, τόσο σε κοινωνικό όσο και κλινικό επίπεδο, αποτελούν καίριο ζητούμενο διαχρονικά. Εν μέσω κινηματικών και κοινωνικών δράσεων, η κλινική πρακτική έχει εμπλουτιστεί και συνομιλεί άμεσα με τα δύο προηγούμενα συστήματα.

Η ταυτότητα ορίζεται και συν-ορίζεται κάθε φορά, τόσο ατομικά όσο και κοινωνικά, λειτουργώντας σε ορισμένες περιπτώσεις με τρόπο, που προσκρούει σε όσα δεν επιτρέπεται να ειπωθούν και να υπάρξουν αυτόνομα.

Οι ανάγκες, οι επιθυμίες, τα όνειρα, οι φόβοι, οι προσωπικές προσδοκίες όταν δεν ικανοποιηθούν, επιστρέφουν με σφοδρότητα και αναζητούν τη θέση τους, προκειμένου να αναστρέψουν και να αποφύγουν τη διάλυση της ταυτότητας και ταυτόχρονα να την προστατεύσουν. Με ποιους τρόπους επιτρέπουμε να απαντηθούν τα ανωτέρω με μια ιδανική απόσταση και σύγκλιση με όσα αφορούν τα κοινωνικά πρέπει και προσδοκίες τρίτων, τις νόρμες/κανόνες που έχουν τεθεί μέσα από τα συστήματα που υπάρχουμε; Πώς δημιουργούμε ασφαλείς χώρους στην κλινική μας πρακτική και προάγουμε το συστημικό διάλογο όλων των αλληλοδημιουργούμενων μερών; Η οικειότητα των ανθρώπων με την τεχνολογία προτάσσει μια νέα μορφή συνύπαρξης και συζήτησης. Πώς μεταφράζεται στο σήμερα η υλική και φαντασιακή απόσταση ως γεφύρωση; Με ποιους τρόπους το σώμα και η αισθαντικότητα αυτού λειτουργεί ως μέσο του ατόμου για την ανίχνευση των αναγκών του;

Πώς δομείται το σώμα μέσα από την ταυτότητα και πώς η ταυτότητα μέσα από το σώμα, ως ύλη και ως κοινωνικό σώμα; Ποιες διεργασίες φωλιάζουν στις ατομικές και συλλογικές μας ταυτότητες δημιουργώντας οχυρά, τραύματα, ανέμελα συναισθήματα, σκοπέλους και ελεύθερη διακίνηση στοχασμών;

Η συλλογική ταυτότητα θα μπορούσε να ειπωθεί ότι επιδέχεται πολλαπλές αναγνώσεις, τόσες όσες και οι παρατηρήτριες/τές/τά. Στο σύνολο των λειτουργιών της, αμοιβαίο γνώρισμα αποτελεί το σώμα και ο τρόπος που αυτό αναδύεται στους χώρους που επιλέγει να υπάρξει.

Από ποια στοιχεία απαρτίζονται οι συλλογικές ταυτότητες και πώς αποσυντίθενται; Ποιοι θεσμοί είναι αυτοί που επιτρέπουν να αναδειχθούν οι διαφορές που κάνουν τη διαφορά;

Θα μπορούσε να ειπωθεί ότι η κλινική πράξη στις παρούσες σύνθετες συνθήκες αναδεικνύεται ως ρευστή, πολυεπίπεδη και πολυπαραγοντική, ένας τόπος συνάντησης και διαλόγου της ατομικής και συλλογικής ταυτότητας, δυνατικών σωματικοτήτων που συναντώνται στο διαρκώς συν-διαμορφούμενο κοινωνικό γίγνεσθαι.